

Zprávy z farnosti

07/2004

Začíná zvláštní období, a to je období dovolených a prázdnin. Běžný řád v rodinách se mění a to je vždy náročné. K tomu se pak ještě přidávají různé výlety, návštěva příbuzných, několikátýdenní pobyt v cizím prostředí atd. V závěru prázdnin si všichni nakonec oddechnou, že se vše znovu vrací do starých kolejí. Ale nezapomeňme, kolik nových zážitků můžeme v těchto letních měsících prožít. Je to vždy obohacující a to nejen pro děti. Člověk vidí celou řadu nových věcí, získá nové zkušenosti. Z nich může pak čerpat celý rok. Třeba i pro život farnosti se mohou stát tyto týdny zdrojem nového poznání. Při návštěvě jiných farností máme možnost poznat něco nového, co pak může pomoci při utváření života naší farnosti.

K tomu, aby tyto měsíce byly pro vás zdrojem odpočinku a osvěžení, rád vyprošuji Boží požehnání

P. František

Vzdělávací kurz ve víře pro dospělé

Dne 12. června 2004 se v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích sešlo 24 absolventů k slavnostnímu zakončení *Vzdělávacího kurzu ve víře pro dospělé*. Bylo jim předáno osvědčení o absolutoriu. Budou moci být nyní platnými pomocníky kněží ve svých farnostech.

Kurz pořádalo Katechetické centrum při biskupství, jenž si na jednotlivé přednášky pozvalo opravdové odborníky v té které oblasti.

Začátek kurzu byl s ThDr. Rabanem z Hejnic - Úvod do katechismu (vyznání katolické víry, v pokračování pak Desatero a jeho nejasnosti), následoval stručný a nahuštěný přehled církevních dějin od starověku po současnost s P. Prokopem z Jindřichova Hradce, zavítal i biskup ThDr. Josef Koukl s výkladem kapitol z morální teologie a Mgr. Radúz Drozen, který v liturgice seznamoval s významem svátků a symboly jejich slavení.

Dalšími hosty byl P. Štěpán, který zaujal spirituální teologií a hlavně přinesenou kazetou o zjevení Panny Marie ve Španělsku. Jak správně učit, vysvětlil páter a pedagog Vojtěch Eliáš z KTF UK v Praze a pohled psychologie na výchovné problémy u dětí pak Prof. Smékal z Brna. Biblistiku nemohl vést nikdo jiný než známý dopisovatel do Zdislavy P. Voleský - vyložil Starý a Nový zákon.

volně zpracoval podle Edity Čechilové z Mladé Boleslavi R. S.

Darwinismus jako princip stvoření

V církvi jsou lidé, kteří se bojí pohlédnout do moderních učebnic přírodních věd. Asi proto, aby víra, která drží pohromadě jejich představu o světě, se jednoho dne nezbořila pod tíhou zcela nových informací a poznatků. Ovšem taková víra není vírou, ale pouhou orientací na poli víry. Orientují se podle radikálního modelu stvoření, který jim přinášejí novodobí apoštolé kreacionizmu a zapomínají přitom na model, který je schopen do sebe zahrnout, jak stvoření, tak i evoluci. Tato syntéza však není dílem diplomatů, sloužící k usmíření dvou protichůdných táborů, ale vědců, kteří se přimykají k evoluci jakožto principu stvoření. V tomto procesu sehrává darwinismus úžasnou roli. Odmítnout Darwinovu evoluční teorii apriori předpokládá alternativní model. Ten model, který se nazývá kreacionistický a který je podle mého názoru zcela proti logice poznání, je modelem přímého stvoření. Vesmír, Země a člověk jsou buď výsledkem aktu stvoření během jediného týdne nebo mohou být výsledkem dlouhodobé evoluce, kde zázrak nahrazuje přirozený sled událostí. V perspektivě obou modelů se rýsuje i možnost sloučit oba modely v jeden, v němž možnost zázraku není dopředu vyloučena. Jinými slovy je nutné, abychom dobře uvážili všechna

dostupná fakta evoluce a neztratili přitom kontakt s Bohem. Některým se tento kompromis jeví buď jako pouhá reminiscence deizmu nebo jako určitá forma soudobého panteizmu vyvolaná teilhardismem a i když je úroveň této syntézy vnímána celkem pozitivně, je přesto mnoha lidmi odmítnuta. Prioritou modelu stvoření je ukázat na nedostatky v teoriích evoluce. A ne jinak je tomu i v případě evoluce ve vztahu k modelu stvoření. Zatímco evoluce vidí složité změny biodiverzity jako důsledek historických změn v čase, vidí kreacionismus tutéž biodiverzitu jako v čase stálou a neměnnou. Otázka proto zní, je druh v čase stálý nebo se mění? Kreacionismus na rozdíl od evoluce změnu nepřipouští. Evoluce disponuje pozorováními a přírodními zákony, kreacionismus mává biblí a k tomu zásadním způsobem překrucuje empirická data. Nyní si v krátkém exkurzu povězme, co nabízí model stvoření.

F Vesmír je antropický a mladý /stáří max. 10 000 let/

- ◆ Tvrzení vychází ze součtu biblických věků a z popisu v Gn1,1.
- ◆ Uspořádanost (kosmos) nabízí ideu antropocentrizmu.
- ◆ Některé galaxie směřují do modré úrovně spektra /opak Hubblova principu expanze/.

F Země je mladá /stáří max. 10 000 let/

- ◆ Velké rozdíly ve výsledku datovacích metod.
- ◆ Homogenita sedimentů jako výsledek biblické potopy světa.
- ◆ Neexistence metazoi v prekambriu.
- ◆ Kambrická exploze druhů.
- ◆ Absence evolučních mezičlánků.

Tyto námitky je potřeba dobře uvážit. Zdají se být legitimní, ale nejsou! Podívejme se na schéma evoluce.

F Vesmír není antropický a je velmi starý /stáří max. 13,7 mld let/

- ◆ Teze se opírá o fakta jako je velikost vesmíru a rychlost jeho principiální expanze, dále o termosyntézu uvnitř hvězdných reaktorů, o nestálý vývoj hvězd z vodíkových mračen, o exploze supernov a o velmi nízkou teplotu mikrovlnného záření /3 K/, tvořící jakousi ozvěnu z počátku velkého třesku v podobě rádiového šumu.
- ◆ Vesmír svou velikostí a množstvím supergalaktických ostrovů je vůči člověku zcela lhostejný /je indiferentní/. Svým uspořádáním nedokazuje, že by člověk i s hmotou, která ho obklopuje, byl vůči svému kosmickému okolí v nějakém centrálním středu. Je naopak součástí středně velké galaxie a v ní se pohybuje takřka na okraji. Symetrii jako důkaz přímého stvoření nelze z těchto důvodů použít.
- ◆ Uspořádanost vesmíru je výsledkem fyzikální selekce hmoty v pohybu podle Keplerových a Newtonových zákonů a Einsteinových relati-

vistických principů. Uspořádanost vesmíru je pouze zdánlivá a je výsledkem dlouhodobého procesu akrece a gravitace.

- ◆ Změny ve spektru jsou dány rotací těles. Těleso rotující směrem k nám se posouvá do modrého spektra, zatímco těleso rotující směrem od nás se posouvá napříč spektrem do oblasti červené.

- ◆ I nadále platí Dopplerův jev ve vztahu k Hubbleově „konstantě“ rychlosti rozpínání vesmíru. Vesmír se rozpíná v důsledku velkého třesku. To, že vesmír není statický, dokazuje, že stvoření je paralelní s vývojem. Ovšem tento vývoj není nikdy nezávislý na stvoření, nýbrž je jeho důsledkem.

F Země je stará /stáří max. 4,6 mld. let/

- ◆ Odchyšky v datovacích metodách nejsou příliš velké a výsledky se vždy kalibrují.

- ◆ Sedimenty nejsou světově homogenní, homogenita je pouze lokální a místy jen zdánlivá. Sedimenty je možné posuzovat /korelovat/ dle běžných principů faciální stratigrafie se sedimenty jiných oblastí a i když se s nimi mohou chronologicky shodovat, ve většině případů nejsou přesto homogenní. Rys homogenity je velmi závislý na mnoha faktorech při sedimentaci. Spíše bychom očekávali rozsáhlou homogenitu v případě sedimentů z potopy světa, ale ani ta není k zastížení. Homogenita, tedy stejné složení sedimentu a k tomu i fosílií, je faktorem výlučně lokálním a geograficky omezeným.

- ◆ Evoluční mezičlánky existují a třebaže jich není mnoho, stačí jeden jediný k tomu, aby vyvrátil pochybené teze stoupenců stvoření. Jako důkazu je možné použít složitou fylogenezi rodu *Homo* i s četnými rudimentárními a atavistickými prvky zděděnými po předcích.

- ◆ Kambrická exploze je záhadou a nikdo přesně neví, proč se náhle před asi 650 mil. let objevilo tolik živočišných druhů. Je ale pravdou, že otisky měkkých částí těl se oproti tvrdým krunýřům s chitinovým skeletem nedochovají. Nicméně ani kambrická exploze mnohobuněčných nepotvrzuje skok ve stvoření, jelikož ani zde nejsou druhy, jež by dokazovaly druhovou stálost. Řada druhů je už v době samotné exploze velmi pokročilých a předpokládá tedy vývoj z předchozích forem organizmů a jiné druhy vedly později k formám novodobým, např. k trilobitům.

Z toho, co bylo uvedeno, je vidět zásadní rozpor. Nejde zdaleka o tvrzení proti tvrzení, ačkoliv se ze strany kreacionistů jedná o pouhé tvrzení podepřené výlučně biblí. Považují totiž biblí za učebnici přírodopisu a poznání z ní odvozené za vědu, jíž bezmezně a bez výhrad věří. Evoluce je však dílem původních představ o stvoření. Proto byli první evolucionisté spojeni vírou v Boha /J. B. Lamarck, G. H. Hilaire, W. Herbert, F. Matthew, L. v. Buch, Ch. Darwin, A. Wallace/. Byli ale i tací, kteří příliš nevěřili evoluci-

onistům a uvažovali v intencích katastrofických teorií /G. Cuvier, R. Owen, A. G. Werner/. Katastrofismus teorií byl původně v souladu s biblí. Především potopa světa měla podle kreacionistů sehrát zásadní roli při vzniku sedimentů, sopek, velehor, rozsáhlých údolí a vést až k zalednění třetiny světa. Biblická potopa světa má být podle absurdních definic univerzální pravdou. Vysvětluje kromě vzniku sedimentů také procesy vrásnění, tektonismus, sopečnou činnost a v neposlední řadě i vznik civilizace. Jenomže potopa světa v rozsahu prezentovaném biblí je nepřijatelná. Především samotná představa světa v dávnověku je omezena o poznání jeho skutečné velikosti. Navíc prostor, kde zpráva o potopě vznikla – v Mezopotámii – je obklopen severně pohořím Zagros a na jihu oblastí úrodného púlměsíce často zaplavované řekami Eufratem a Tigridem. Nepřijatelný je i vznik sedimentů ve světovém měřítku. Rovněž archa Noemova, dosud neobjevaná, je fikcí. Domnívám se, že existuje mnohem lepší výklad potopy světa, než jak si přejí kreacionisté. Jde o výklad čistě teologický, ve kterém by nebylo Boha zoufale hledícího na hříchy člověka, Boha, který by nechal zkonstruovat loď záchrany a zaplavit zemi vodou. Taková představa je archaická a předchází teologii Hebrejů o tisíc let. Spíše se charakterizuje jako mýtus dávných eposů. Osobně se přikláním k názoru, že zprávě o potopě světa náleží alegorický výklad a že nemá smysl uchylovat se k různým propočtům objemové kapacity archy, jak to dělají kreacionisté. Nelze si nevšimnout symbolů, které vrhají zcela odlišné světlo na pojetí záplavy světa a osvětlují přitom i vznik církve.

- ♦ Voda symbolizuje hřích zničený záplavou – alegorie křtu.
- ♦ Noe svolává posádku a hovoří s Bohem – symbol Krista s učedníky.
- ♦ Posádka – věřící lid.
- ♦ Záchrana tvorů – záchrana všeho stvoření na konci časů.
- ♦ Loď záchrany – církev je nazvána lodí.

Z geologického pohledu je potopa světa událostí turbiditních proudů. Tomu by měly odpovídat i sedimenty, avšak hovoří o něčem zcela jiném. Hovoří o pozvolném usazování /stratifikaci/ v mořích a v geosynklinálách. Jinde se ukazují jako mocné komplexy metamorfovaných krystalických břidlic, zvrásněných a tektonicky mnohokrát porušených a opět převrstvených mladším sedimentem. Pohled na takové sedimenty nic neříká o tom, že potopa světa byla skutečně světová.

Rozporů mezi evolucionisty a kreacionisty je více. Jen v krátkosti dovolené možnostmi časopisu jsem uvedl ty nejzajímavější. Osobně se kloním k darwinizmu a k evoluci a přitom jsem schopen věřit v Boha, který, jak se zdá, evoluci použil jako způsob stvoření. Zázkakem je, že vůbec existujeme. Důkazem spletité a náročné evoluce je mikroevoluce a přirozená mutabilita genů. Právě ta ukazuje druhovou rozmanitost uvnitř rodů, ale ten impuls

existovat, který jaksi postupuje proti přirozené termodynamice a entropii řádu, je dílem mocného Stvořitele.

Daniel A. Kyler /člen geologické společnosti Národního muzea v Praze/

Pozn.:

Při zařazování tohoto příspěvku jsem byl trochu na rozpacích. Na jednu stranu se jedná o téma zajímavé, všem určitě ne zcela jasné, na druhou stranu je zpracované pro většinu čtenářů asi dosti nepřístupným způsobem, což je bezesporu škoda.

Nebyl ale již čas kontaktovat autora a požádat ho o určité doplnění (minimálně o výklad termínů např. na konci statě, se kterými se běžně nesetkáváme a kterých je vhodné navíc používat pro širokou veřejnost co nejméně; i soupis literatury by nebyl špatný) a možná i přepracování některých až příliš osobních pohledů...

R. S.

Okénko do knihovny

autor: Petr Piřha
název: Svaté patronky Evropy
z obsahu: Evropa a evropanství

Evropská společnost je již několik desetiletí zaujata otázkou sjednocení Evropy. Na jedné straně je sjednocování Evropy a dokonce i sjednocování celého světa očividný proces, který probíhá díky technickému pokroku s takovou silou, že je těžké si představit, že by byl zastaven. Je to již dlouho probíhající děj. Rozdíly mezi Polskem a Portugalskem byly ve 12. století větší než v devatenáctém a v devatenáctém větší než dnes. Totéž v jiné intenzitě platí o rozdílech mezi Čínou a Kongem. Na druhé straně se však při tomto neodvratném sjednocování objevuje celá řada problémů a otázek a je zajímavé, že při jejich řešení musíme jít až k základním otázkám, jako je sám pojem Evropa a evropanství.

Evropu dovedeme dobře definovat jen zeměpisně jako jeden z kontinentů. Máme-li ji definovat kulturně a historicky, nastanou potíže. Celkem snadno lze pojmenovat některé rysy, které Evropu odlišují od jiných kulturních oblastí. Evropa je jiná než Amerika nebo Afrika. Pro naše další úvahy jsou významné následující rysy.

Evropská společnost nejvýznamněji změnila svůj životní prostor. Evropa téměř nemá panenskou přírodu, je zcela zabydlena a krajinně kultivována. Tento vzhled získala díky tomu, že Evropané vyzdvihli jako své hlavní prapory racionalismus a pevnou účelovost jednání. Byli soustavní a technická věda, která uvedla v život moderní civilizaci, má zde svou kolébku. Technická převaha a účelové využití všeho a čehokoli vedlo k veliké expanzi.

Násilně i nenásilně pronikali Evropané do takřka celého světa. Dnešní Amerika je převážně dítětem evropanství. Je to dítě velmi silné a dnes zcela emancipované. Z vnějšku je Euro-americká civilizace určitě pociťována jako ničitelka starých domácích řádů. Mnoho z nás se děsí při pomýšlení kolik bolesti a zvrstev činili Evropané při své expanzi. Poněkud flagelantský pocit provinění za činy našich dávných předků rovněž charakterizuje Evropu.

Evropa má dále tu odlišnost, že je výchozí oblastí křesťanství, jež je zde převládajícím náboženstvím. Jako podstatné je tu třeba označit především jedinobožství tohoto náboženství a dále to, že se křesťané se svým Bohem setkali v tělesné a lidsky osobnostní podobě. Kristus, Bůh vtělený, je srozumitelným osobním partnerem každého jednotlivého věřícího, a protože žil lidský život se vším, co krásného i bolestného přináší, je jasné, že nám rozumí. Tato skutečnost osobní Boží přítomnosti přináší věřícím zcela zvláštní pocit významu a klade na ně velkou zodpovědnost. Jsou svobodnými partnery Božími a ve své osobní jedinečnosti jsou mu zodpovědni za svěřený úkol vlastního života a dokonce jsou zodpovědni i za svého Boha. Evropané, ať už takto věří nebo nevěří, vyrostli v kromobyčejně sebevědomé a zodpovědné lidi. Je zlé, že ze zodpovědnosti každého jedince se vyvlékli zbudováním neskutečně komplikované sítě anonymních institucí. Je tragickým pochybením, že se jejich sebevědomí zvrhlo v nepřítčetnou drzost, svoboda v egoismus a zvučí a že pod heslem jedinečnosti každého z nás se propadli do individuálních sebeklamů, neskutečných vlastních světů, které jim ostatní neustále bojí. Názor, že osobní svobody a práva končí tam, kde začínají svobody a práva druhého, vyznačuje Evropu jako společnost odsouzenou k neustálému střetávání zájmů a rozpadu společnosti na hloučky zuřivých obhájců vlastního já. Také toto ukazuje, že je snáze mluvit o jednotné Evropě v jejím vztahu k ostatním částem světa, než uvnitř jí samé. Evropa se tedy definuje spíše svou vojenskou či hospodářskou opozicí vůči jiným oblastem.

Při pohledu na Evropu zevnitř vystoupí okamžitě obrovská různost. Nejviditelnějším znakem je rozdílnost jazyková. Není žádný celoevropský jazyk. Domluva Evropanů nemá žádný samozřejmý a přirozeně vzniklý prostředek. Za růzností jazyků stojí obdobná různost kultur. Těžko lze mluvit o evropském tanci, kroji, jídle nebo písni. Vždy jde o projevy národní, dokonce regionální. Známe písně irské, tanec andaluzský, kroj bavorský, jídlo z Brabantu apod. V kulturně rozdělené Evropě došlo k mnoha střetům a dějiny Evropy jsou bohužel daleko spíše dějinami válek, úchvatů a vášnivých obran, heroických zápasů o existenci skupin kulturně vymezených. Ani současná doba není prosta jejich pokračování. Rozpadání soustátí a států v Jugoslávii a neuhasitelné jiskření separatismů Irů a Basků to do-

svědčují. Toto živé a bolestivé břemeno historie se těžko překonává a recidivy velkých nepřátelství jsou lehce možné.

Tento obraz byl by beznadějně děsivý, kdybychom si nepřipomněli také jiný chod dějin, většinou opomíjené dějiny mírové. Přes všechno takměř trvalé válčení, jdou proudy ušlechtilosti, duchovního vzepjetí k dobru a krásnu. Evropa má nejen galerii válečníků, ale také galerii vzdělanců, umělců, tvůrců a světců. Evropa poznala nejen nájezdy a úchvaty, ale také vzájemné obohacení, darování a povznesení. Odstoupíme-li poněkud dál od politických, mocenských dějin Evropy, uvidíme Evropu jako bojiště dobra a zla, lidskosti a zvířecosti a shledáme, že to je zápas podstatnější než kterékoli z válečných střetnutí, a dále, že hranice onoho velkého zápasu se nikdy nekryje s bitevními liniemi mocenského zápolení.

S vědomím toho, co jsme načrtli, položme si otázku, jak se to má s evropským sjednocením. Předně se ptejme, zda je to vědomý krok a záměr. Do jisté míry ano, ale daleko spíše jde pouze o to, že si uvědomujeme, že bez ohledu na naše záměry se Evropa, ba celý svět sjednocují díky nezaostavitelnému proudu technického pokroku. Už teď jsme propojeni dálnicemi, železnicí, leteckými koridory, sítěmi telekomunikací a zpravodajství, prouděním výrobků, peněz, pracovníků a turistů tak, že se z této pavučiny nelze vymknout. Na jedné straně jsme nadšeni, neboť i dnešní technický pokrok umožňuje dříve nemožné věci a nese mnoho výhod. Na druhé straně jsme zneklidnění, protože pocítujeme ztrátu soukromí a mnozí se nedovedeme zorientovat ve velkém „domově“, do kterého se máme sestěhovat.

Vystupuje před námi dvojí tvář sjednocení. Jedna, daná vývojem techniky, připadá nám nudně uniformní a bezvýrazná. Je to tvář úspěšná a bezduchá. Druhá, na níž snad začínáme pracovat a která bude dána velikým úsilím, je tvář vyvráslou a smířenou, která není nová, ale je ozářena moudrostí. Tato tvář je schopna se ohlédnout a nezděsit se. Mluvíme-li o těchto tvářích, mluvíme vlastně o dvojitým přístupem ke sjednocení. Prvá tvář je výsledkem formální unifikace, uniformity. Je to tvář armády zbudované k úspěšnému ekonomickému výboji nebo k obraně. Druhá tvář je výsledkem se-pjetí odlišného, harmonie obohacení. Je to tvář hledající spravedlnost a kultivovanost. Je zřejmé, že lze celkem snadno dojít v rovině technologií k tváři první a že bude obtížné a dlouhé dojít v rovině kulturní k tváři druhé.

Jasně je také to, že nesmíme zapomenout na velký zápas o Evropu, na zápas mezi zlem a dobrem. Víme, že je dnes zlo na velkém postupu a že nemůžeme čekat, až se něco stane. Takové čekání mohlo by se snadno změnit ve vyhlížení toho silného, kdo udělá pořádek. Prvá tvář má dobře rozeznatelné rysy diktatury.

Je tedy dnešek dobou nebezpečnou. Ocitáme se na hranici nové civilizace, pro niž, zdá se, není jasně přijatá kultura. Civilizace bez kultury nemůže

obstát, přinejmenším ve smyslu lidskosti. V této situaci uchýlil se papež Jan Pavel II. ke třem světícím a vyhlásil je spolupatronkami Evropy.

M. Jirásková

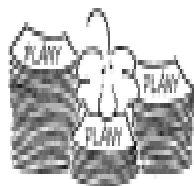
&

Knihovna se přestěhovala do učebny v přízemí farní budovy (**Farní klub**). Knihy si zde můžete půjčovat, můžete si je zde i číst. Krom domluvy s M. Jiráskovou je zavedeno **půjčování v neděli od 9:30 do 11:00** (K. Macoun).

&

Farní rada

Zpráva ze 6. zasedání Farní rady ze dne 13. 06. 2004

V neděli, 13. června, se sešla Farní rada naposled před prázdninami.

Program jednání:

- **Promítání filmů v nově vzniklém klubu**

Vzhledem k omluvené nepřítomnosti Jindřicha Macouna se otázky okolo Klubu přesouvají na září.

- **Znovu otevřena otázka získávání nových spolupracovníků**

Většinu času jsme strávili opět nad otázkou získávání nových spolupracovníků a to i v návaznosti se zřízením klubu pro mládež a jeho využitím.

- **Snídaně po dětské mši sv.**

Protože na první neděli v měsíci červnu, kdy se měla uskutečnit po dětské mši sv. snídaně na faře, připadl svátek Nejsvětější Trojice a konala se poutní mše sv. v Jílovém u Děčína, nebyla dětská mše a ani snídaně. Omlouváme se tímto všem, kteří se snídaní po mši sv. počítali. Již od září by mělo vše fungovat.

- **Zhodnocení práce FR za první pololetí její existence**

Otec František zhodnotil práci FR v jejím prvním funkčním období. Co se stále nedaří je získávání spolupracovníků, zvláště z řad mládeže. Co se zatím daří, je příkladná docházka na schůzky FR.

- **Vyučování náboženství**

Přesto, že prázdniny teprve začnou, připomenuli jsme si nutnost včasného přihlášení, nejlépe již na konci prázdnin, aby si děti mohly naplánovat i další aktivity a výuka mohla začít již od září.

Příští setkání farní rady se uskuteční po prázdninách - plánováno je na 12. září 2004 od 18:45 (po večerní mši svaté). Do té doby opět čekají na

vaše podněty a připomínky členové farní rady! Pište, volejte, mluvejte, nabízejte svou pomoc, ...

Zapsala J. Škodová

Kontaktujte členy FR - čekají na podněty - nezůstávejte v pasivitě!

jméno	funkce
P. František Jirásek	Předseda Farní rady
Jiří Málek	Místopředseda
Jaroslava Škodová	Zapisovatelka
Milada Altnerová	Člen
Lukáš Herich	Člen
Jindřich Macoun	Člen
Rudolf Sticha	Člen

Hospodaření – farnost Podmokly a Jílové

Rok 2004	Sbírky		Společně odvedené mimořádné sbírky	
	vybráno		Částka	Účel
	Podmokly	Jílové		
Leden	7 071 Kč	1 248 Kč	0 Kč	
Únor	10 456 Kč	2 481 Kč	4 000 Kč	Svatopetrský halěř
			3 100 Kč	Na církevní školství
Březen	6 630 Kč	1 318 Kč	2 000 Kč	Na uprchlíky
Duben	6 212 Kč	2 474 Kč	2 000 Kč	Na záchranu kostelů v naší diecézi
			1 000 Kč	Na Svatou Zemi
Květen	7 781 Kč	1 578 Kč	2 000 Kč	Na bohoslovce
Červen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Červenec	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Srpen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Září	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Říjen	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Listopad	0 Kč	0 Kč	0 Kč	
Prosinec	10 071 Kč	0 Kč	0 Kč	
Součet	48 221 Kč	9 099 Kč	14 100 Kč	

R. S.

- „Nejdřív jsem dostal angínu, potom kornatění tepen, a když jsem si to odbyl, dostal jsem malárii, pak přišla cukrovka a zánět průdušek...“ „Jak jste to mohl přežít? Takové těžké nemoci!“ „Jaké přežít? Vždyť vám vypravuji o své poslední zkoušce na lékařské fakultě.“

Pout' do Dolního Žlebu

Kostel Nejsvětější Trojice bude po dobu opravy **uzavřen**. Přesto, kdo bude mít zájem, může se v tu dobu zastavit na hřbitově a udělat si pěkný výlet...

Modlitební setkání se konají každou 1. neděli v měsíci ve 13:45.

Rok 2004	4. července	1. srpna	5. září
3. října Prostř. Žleb – kaple Andělů Strážných		7. listopadu	5. prosince

vlakové spojení:

(cena 16 / 11 Kč – cena za normální jízdné / zákaznické jízdné - levnější je **zakoupit skupinovou, či zpáteční jízdenku!**)

Děčín hlavní nádr.	13:08	14:37	Dolní Žleb	14:55	16:23	17:17
Čertova Voda	13:18	14:47	Čertova Voda	15:00	16:28	17:22
Dolní Žleb	13:23	14:52	Děčín hlavní nádr.	15:10	16:38	17:32

Credo

**... PÁNA NAŠEHO, JENŽ SE POČAL Z DUCHA SVATÉHO,
NARODIL SE Z MARIE PANNY ...**

(10. pokračování)

Tedy Kristus, náš Pán, počatý z Ducha, narozený z panny. Nejdříve bychom se zastavili u slova Pán. Je to slovo, které dost často používáme: Pán Ježíš, to řekne každý docela snadno. Přitom je to slovo pro nás původním obsahem vlastně vzdálené. Jednak „Pán“ se používá jako zdvořilostní oslovení, za druhé v jazykovém použití doby nepříliš vzdálené to mělo až takový hanlivý přídech, když byl někdo „pán“.

Tady nejde o jedno ani o druhé. Kristus je prostě vládce. Jenomže: ne vládce ve světském smyslu. Ve světě je a bylo tolik zlého, že bychom Pánu Ježíši moc neposloužili, kdybychom ho prohlásili za světského krále. Ježíšovo kralování, to že je Pánem světa, se dá vidět na dvou věcech. Jednak v srdci člověka. A tady bych chtěl připomenout, co říká Pavel v listě Filipánům: „Toužebně očekávám a doufám, že v ničem nebudu zahanben, ale veřejně a směle jako vždycky i nyní na mně bude oslaven Kristus, ať životem, ať smrtí. Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk“ (Fp 1, 20 - 21).

Tohle je tedy hledisko osobní.

Kristus je Pánem těch, kteří v něho uvěřili, a to Pán ve svrchované míře. Opravdu nejvýstižněji to říká věta uvedeného úryvku: „Vždyť pro mne život je Kristus a smrt zisk.“ Pavlovi se tady zkoncentrovalo, spojilo do jednoho bodu v Kristu všechno, celý jeho život. Když tohle člověk v životě

dobře uskuteční, pak je to pravda, že Kristus je mu Pánem, když mu Kristus bude vším, když bude naprostou náplní jeho života a celým jeho smyslem.

Nikdo z nás nemůže s určitostí říci, že to u nás tak je, že by Kristus byl beze zbytku Pánem našeho života. Ale vyznáváme, že se tedy do této plné polohy snažíme dojít. Tohle je věc velice důležitá, přestože u mnoha křesťanů byste ji našli v zakrnělé podobě. To je ono, o čem tady byla několikrát řeč, že někdy se křesťanství vyčerpá jenom na všeobecné víře v Boha, že se smrskne jenom na něco s pravým křesťanstvím související jen okrajově.

Kdo tedy Krista vyznává za svého Pána, ten mu zcela podřizuje svůj život. A tady je zapotřebí velice dobře porozumět, aby toto podřizení nebylo cítit jako ztráta, jako utlačení člověka. Uznat Krista jako Pána znamená skutečné osvobození. (Zase ten Pavel: „Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk.“) Tady je přikovaná ta základní lidská obava ze zmaření života. Pavlovi to splývá. Ať tedy Pán rozhodne, jak bude chtít, on mu patří, a proto je pro něj hodnotný stejně život jako smrt.) Toto je vrchol osvobození, ale my je můžeme prožít na spoustě drobnějších věcí jako osvobození od spousty obav, strachu a drobnějších obaviček, protože je-li Kristus mým Pánem a vím-li, kdo Kristus je, pak mohu mít jediný strach, a to abych neselhal. A i tady vidím Petra a Pána, který mu odpustil. Tak i v tomto punktu nemusím mít absolutní strach.

Když o tomhle bude člověk dál a dál uvažovat, že Kristus je opravdu jeho Pánem, že pro něj je tím nejdůležitějším, tím, který je nade vším, co se ve světě děje, můžeme dojít k tomu druhému pohledu, proč je Kristus Pánem - a to je Kristus jako Pán vesmíru, Pán budoucnosti. Kristus je ten, který přijde podruhé a který je proto králem, protože poslední slovo v dějinách bude mít definitivně on. Teprve pak ho můžeme vidět jako Krále vesmíru. Ve Vyznání víry je to nakonec ještě dál, když se mluví o Kristu, který „přijde soudit živé i mrtvé“... tam o tom budeme mluvit víc.

Pro úplnost, abychom dokázali správně pochopit a obsáhnout pravý význam toho, že Kristus je naším Pánem, nám poslouží úryvek textu Lukášova evangelia:

„Buďte jako lidé, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, až přijde a zatluče na dveře. Blaze těm služebníkům, které pán, až přijde, zastihne bdící. Amen, pravím vám, že se opáše, posadí je ke stolu a sám je bude obsluhovat“ (L 12, 36 - 37).

Naše vysokojdoucí pohledy, tj. Kristus jako Král vesmíru, jsou uzavřeny slovy o narození:

„...byl počat z Ducha svatého a narodil se z Marie Panny.“

Jestliže se řekne, že Ježíš je „počat z Ducha svatého“, pak je tím v první řadě řečeno, že Ježíš je úplně Boží, že je Synem Božím, aniž ztrácí své lid-

ství. Na počátku jeho existence je tvůrčí Duch Boží. Opakují: na počátku, ne až někde potom, v historii. Je počat z Ducha a můžeme to za pomoci Pavlovy domyslet ještě dál. Pavel mluví o novém Adamovi. Protikladem je starý Adam, z této země, který zhřešil a uvázl v hříchu a nový Adam - Kristus je také člověkem, ale člověkem ze hříchu vymaněným, člověkem a Božím Synem.

A tady máte vysvětlení k tomu „početí z Ducha Božího“: protože je Ježíš z Ducha Božího, je z moci zla zcela vymaněn, proto je tím novým Adamem, tím, ve kterém začíná obnovení lidství. Je to lidství, ale nezatížené hříchem. Mluví-li o početí z Ducha sv., pak nejde rozhodně o věc biologické povahy, tímhle směrem k ničemu nedojdeme. Jde o věc mnohem hlubší - o to, že je Ježíš Boží. Tajemství jeho početí zůstává tajemstvím. Vidíme jen, že zde byl Bůh svým tvůrčím Duchem u díla a že Ježíš je plně Boží, ale o vlastním průběhu nevíme nic.

Credo podle P. A. Opatrného (pokračování příště)

Informace, aneb co se událo a co nás čeká

podle R. S.

- F **Web** - Opět připomínám, že na našem webu je veliké množství aktualit, hlavně pro mládež. Zde se dozvíte jen část. Proto neváhejte a čas od času si prolustujte alespoň aktuality...
- F **Antiochia** - Společenství Antiochia pořádá v letošním roce již 13. prázdninové misijní dílo v Čechách a na Moravě. Působí se ve farnostech s nízkou religiozitou. Společenství, které se tam vytvoří, svědčí o Kristu svým osobním příkladem, prací pro místní lidi a obec. Věnuje se zvláště mládeži a dětem, ale i starším lidem a rodinám. Celá akce je určena pro mládež od 16 do 99 let. V červenci se uskuteční tři běhy. Bližší informace např. na našem webu.
- F **Oáza nového života** - Od 20. července do 5. srpna 2004 zve Katolické hnutí *Světlo-Život* mladé lidi ve věku 16-18 let na letní duchovní obnovu do Oseku (u Teplic v Čechách). Bližší informace například na našem webu.

F **Inzerát** - Zatím žádný.

Některé životní problémy

Rozhodl jsem se uvádět na pokračování některá místa v Písmu svatém, kde nalezneme odpovědi na otázky, které nás někdy trápí. Zkuste si to vyzkoušet, pokud se bude jednat právě o ten váš problém.

R.S.

- **Kritika**
Mt 7, 1.
- **Pečování**
Mk 4, 18-19.
- **Sebeklam**
Mt 7, 21-23.
- **Milování světa**
1 J 2, 15-17.

Mše svaté v okolí

Mám radost, že před prázdninami se podařilo doplnit alespoň některá místa. Na druhou stranu mě mrzí, že jich nemohu uvést více, přestože soupis se na nedávné vikariátní konferenci pořizoval...

Tabulka je trvale k dispozici i na našem webu.

R. S.

Místo	Kdy		Poznámka
Arnoltice	Neděle	14:45	kaple na faře
Benešov nad Ploučnicí	Středa	17:30	kostel Narození Panny Marie
	Čtvrtek	8:30	
	Pátek	17:30	
	Sobota	8:30	
	Neděle	8:30	
Děčín I	Pondělí	18:00	kostel Povýšení sv. Kříže
	Úterý		jen v případě slavností, svátků
	Středa	18:00	kostel Povýšení sv. Kříže
	Čtvrtek	15:00	domov důchodců - Kamenická
	Pátek	18:00	kostel sv. Václava a Blažeje
	Sobota	8:00	kostel Povýšení sv. Kříže
	Neděle	8:00	kostel sv. Václava a Blažeje
	Neděle	10:00	kostel Povýšení sv. Kříže
Doubice	Sobota	17:00	kostel Nanebevzetí P. Marie
Hřensko	Sobota	14:00	kostel sv. Jana Nepomuckého
Libouchec	4. Ne v měsíci	16:00	kostel Tří Králů
Těchlovice	Sobota	16:00	kostel Stětí sv. Jana Křtitele
Tisá	1. Ne v měsíci	16:00	kostel sv. Anny
...	<i>Doplníme další?</i>		<i>Dejte vědět!</i>

- „Které oko je nejčilejší?“ „???“ „Kuří oko - je ve dne v noci na nohou.“

Mezinárodní den otců

...vždy třetí neděle v měsíci červnu je na celém světě ve znamení Mezinárodního dne otců - letos tento den připadl na 20. června...

Nedalo mi to, abych k tomuto, možná méně známému (zaplat' pánbůh...) tématu nepřipojil dva bezprostřední názory, se kterými člověk myslící nemůže nesouhlasit... V dnešní době je rozum velice důležitý nástroj, stejně jako byl v době minulé, kdy byl považován za nebezpečný nástroj, jelikož za nás myslel „velký bratr“, potažmo jiní tím úkolem pověření funkcionáři.

Dnes nikdo nezakazuje myslet, ale zato je snaha mozky vymývat na každém kroku a to za jednoduchým účelem - honba po zisku, obohacení (česky řečeno), což je modla dnešních časů. Proto máme „novoty“ jako Valentin, MDO, ale i naše domácí „Česko hledá Super Star“... Všimněte si prosím již jen toho názvu a pokud tento pořad s nadšením (závislostí?) sledujete, uvidíte i další amerikanizmy na nás se valící. Následující příspěvky i proto uvádím v „rodném“ krásném jazyku, tedy tak jak se u nás mluví (jak nám zobák narost...) a doufám, že „puritáni“ omluví tento prohrěšek, stejně jako mně prominou autoři, kteří o uveřejnění nemají potuchy...

R. S.

Tak tu zase máme den tatínků. Chtěl bych znát názor chlapů na tenhle ten svátek, kterej možná začíná být mezi křesťany v oblibě a někomu se i zdá, že vlastně připomíná roli otců - na kterou se zapomíná. To je ovšem nepravda - na roli se nezapomíná, role se nežije.

Pěkně o svátku tatínků třeba na: <http://www.rodina.cz/clanek768.htm>.

Pro mě osobně je to ale úplně jinak a připadám si, že jsem s takovým názorem asi sám - možná proto, že automaticky nikoho nenapadne, proč by nějaký svátek neměl být fajn.

Předně původ - svátek požadovaly z důvodů zrovnoprávnění mužů a žen americký feministky. Protože považuju rozmělnění rolí mužů a žen za největšího původce trablů rodiny, zrovnoprávnění má pro mě v tomto smyslu negativní význam.

Pokud jde o práva otců - ty bych chtěl vidět třeba v možnosti stýkat se (po rozvodu) se svými dětmi. A dokud budou v týhle zemi otcové, kteří jsou spolu se svými dětmi v tomto právu zle omezovaný (a nejsou to ani narkomani ani alkoholici), pak je mi takovej svátek hnusným výsměchem.

Pak už to pojmenování - svátek tatínků. Víte, možná že někde doma se říká tatínku a že tím tatínkem je pořádněj chlap a není v tom nic nedobřího. Ale celkem vzato, muž by neměl bejt jen (a nebo hlavně a především) tatí-

nek. Tatínek, to je zdrobnělina mužství (ve všech významech). V tom místo pro chlapa není. Tatínka lze někam postavit a on tam je. Do tatínka je možný strčit prstem a když prst vynoříš, ještě dlouho v něm zůstane důlek. Tatínek mluví tenkým hláskem, kterej mu nepatří. Tatínka je třeba hladit a udobřovat. Tatínka nezlobit. Tatínek dovolí. Tatínka maminka umluví. Tatínek nemá svobodnou vůli. Tatínek neodpouští, ale je mu jeho rozhodnutí uprošeno. Je to taková prázdná skořápka plná neuspořádaných ženských citů. Možná pije pivo a kouří cigára a má rád pohodlíčko a kanape, ale proto to ještě není táta. S tátou se dá leccos prožít. S tatínkem je možný žít podobně jako s maminkou. To není otec, kterej je velkej a silnej a přijde a všechny vysvobodí. Tatínek je - podle mě - jen jeden z mnoha momentů otcovství. Je to protiklad pevnýho a neoblomnýho otce. Když Ježíš volá Aba, Otče, je to něžný zvýraznění proti tomu, o čem nikdo nepochyboval - jaký je Bůh. Ale když je jenom tatínek, není nic víc, tak je dětem deformovanej nejen obraz otce, ale i Otce, na kterýho otec ukazuje.

Lze otce tak nazvat v kontrastu k síle a moci jeho činů a odvahy. I k Bohu, kdybych se obracel jen jako k Tatínkovi, pominul bych mnoho důležitých stránek našeho vztahu.

Ženy - zvláště maminky - mohou dobře využít tatínkování k přitěsávání muže k představě a podobě své. A je tu zas ten mechanismus - jakmile se jim muž podobá, ztrácí o něj zájem. Tatínek vyhovuje, ale nepřitahuje a nenaplnuje. Není tu žádný napětí, žádněj příběh kterej by stál za vyprávěním.

Zpátky ke svátku - házím ho do jednoho pytle s jinejma tendencema o zrelativnění mužů a rolí mužů: mužům květiny, voňavky, přípravky proti pocení, hladkou pleť, nohy bez chloupků... Na pozadí nikoli bezvýznamně jsou i komerční zájmy. Kdysi mi někdo vyprávěl, jak se do Čech dostal svátek sv. Valentýna (nic proti němu) a důvodem byly milionový zisky z pohlednic. Myslím prostě, že slavení toho svátku je příspěvkem k vaginalizaci mužů. Je v tom něco atrofujícího, kastrujícího.

P. K.

Tak tedy ano. Názor.

Do teď jsem nevěděl, že svátek tatínků existuje. A to mám svého otce i jednoho syna a dceru. Svátky mají hluboký a obdarovávající smysl (všechny), pokud jsou prováděny či slaveny jako prohloubení uvědomění si některého rysu života: narození vlastního či někoho jiného, tajemství zjevo-
vání se Božího, událostí atp. Vždycky je třeba být vykopnut něčím ze své veledůležitosti a z únavy sebou samým a podívat se jinam a jinak.

A nechat si svátky prostoupit komercí - to věc debility každého z nás. Trh Fšemohoucí vlezte a zabydlí se pouze (!) jen tam, kam ho pustíš. To přeci nám vyprávějí i pohádky a příběhy z dávnověku. Poskokové Trha Fšemohoucího sice do všeho jako zasvěcení profíci mluví, jako že je všechno jenom vo penězích..., ale jim lze nenaslouhat. Neokradou tě ani nezblbnou, odkážeš-li je do patřičných mezí.

Pro ocenění mužské a ženské účasti na stálém tvoření světa je třeba se podívat k pramenům. MOUDROST si hrála u Jeho nohou, když zakládal hory... (kniha Přísloví). Neboli: První pohyb Věčnosti směrem k času a prostoru je ženský. Na ženskosti všechno závisí. I dnes. Ona uvádí (zasvěcuje) člověka do světa. Jednou dokonce uvedla do světa Boha. (A je zle, když v konkrétním kousíčku časoprostoru žena na tento úkol hodí bobek, oblékne se do černého a začne vydělávat peníze..., „dělat kariéru“ a být ku postrachu.) Pouze ve velikosti osobnosti najdeme velikost ženy i muže, v nízkosti najdeme pouze soupeřící pitomečky.

Ještě jednu větičku k těm americkým slípkám. Američtina nemá přeci ženský rod pro deset tisíc věcí. Slovanské jazyky, řada jiných, ho mají. Co je blízké a drahé je zpravidla ženského rodu: vlast, rodina, láska, statečnost, republika (proto se neujímá bezpohlavní „Česko“). My žijeme ve světě s vysokou přítomností ženství. Američané nikoliv.

A. J. S.

Litanie

Otázka:

Ráda bych se zeptala zdatného liturgika na původ a historický vývoj litanie ke všem svatým. Víím, že se používá několik jejích forem. Při jakých příležitostech a která? Jak je litanie používána v protestantských církvích a jak v pravoslavní? Můžete mi zároveň doporučit českou literaturu k tomuto tématu?

+++

Odpověď:

Slovo litanie pochází z řečtiny a označuje prosby. Litanie jsou stupňované žádosti, zapřísahání. Tento způsob modlitby má kořeny ve 136. žalmu:

...Chválu vzdejte Bohu bohů, jeho milosrdenství je věčné.

Chválu vzdejte Pánu pánů, jeho milosrdenství je věčné...

a 3. kapitole knihy Daniel:

...Dobrořečte Hospodinu, jeho andělé, velebte a vyvyšujte ho navěky.

Dobrořečte Hospodinu, všechny mocnosti, velebte a vyvyšujte ho navěky.

*Dobrořečte Hospodinu, synové lidští, velebte a vyvyšujte ho navěky.
Dobrořečte Hospodinu, věrní a pokorní, velebte a vyvyšujte ho navěky...*

Prosebné litanie nazývané na Východě ektenie jsou známé od III. století. Na Západě se užívají od nejstarších dob při prosebných průvodech, kdy rozšiřují Kyrie. Ale i další modlitby mají podobnou strukturu.

K veřejnému recitování jsou určeny litanie k nejsvětějšímu Srdci a přesvatému Jménu Ježíšovu, dále mariánská loretánská litanie, litanie k svatému Josefu a zmiňované litanie ke všem svatým.

Jejich základem je antické zvolání *Kyrie, eleison*, kterým se při procesích odpovídalo na prosby. Po něm následuje oslovení Boha Otce, Boha Syna a Boha Ducha s odpovědí smiluj se nad námi. Až poté se přidávají vlastní zvolání podle okolností (k Marii, andělům, Janu Křtiteli, Josefovi, poté k apoštolům po řadě jako v mešním kánonu a k mučedníkům a svatým) s žádostí oroduj(-te) za nás. Další částí je vzývání Krista *bud' nám milostiv - vysvobod' nás, Pane*, na které navazují zvláštní prosby v různých potřebách *my hříšníci, tě prosíme, vyslyš nás*. Kombinují se tedy modlitby k Bohu s prosbami Božích přátel o přimluvu.

Litanie mohou být různé zkrácené, ale na druhou stranu se do nich mohou vkládat další invokace k místním či osobním patronům a také aktuální prosby. Vždy záleží na okolnostech; jinak jejich přesné znění je uveřejněné např. v kancionálu či biskupských obřadech. Abych však odpověděl přímo na položenou otázku, několik variant vyjmenuji. Nejjednodušší verze je při křtu, neboť se oslovují pouze svatí po apoštoly Petra a Pavla + patroni. O Velikonoční vigílii se používá „úplná“ verze s prosbou za katechumeny. A při svěcení se zase přidávají přimluvy za služebníky církve. Další příležitostí je např. slavnost Všech svatých, z papežské liturgie stacionární mše na Popeleční středu, kanonizační obřady atd. Kromě druhu obřadu záleží i na době, protože svatých přimluců stále přibývá. (Ale protestanté je neznají, neboť veškerou úctu ke svatým odmítají.)

Jinak jedinou mně známou publikací v češtině je sbírka „Litanie“ z nakladatelství MCM, příp. „Modlitební kniha“ z KNa.

Na otázku odpověděl: Marek Slatinský, vybral R. S.

- Bytná ke studentovi: „Tento byt stojí 2 000 Kč měsíčně. Před vámi tu bydlel také vysokoškolák. Lump to byl a ne vysokoškolák! Zmizel a dluží mi za čtyři měsíce.“ Student: „Dobrá, беру byt za stejných podmínek.“
- Hovoří spolu dva chovatelé psů: „Můj pes čte noviny.“ „Vím, říkal mi to můj Bobík.“
- Jistý velký nimrod příběhne po honu do hostince a ve dveřích se střetne s doktorem. „Víte, co jsem střelil? „Vím, už byl u mě na ošetřovně.“

Děčín - Podmokly

- „Pane kapitáne, v lodi je díra.“ „Kde?“ „Na levém boku pod čarou ponoru.“ „Zaplat' Pán Bůh! Tam si toho nikdo nevšimne.“
- Sešli se dva lékaři na hřbitově a jeden povídá: „Taky děláš inventuru?“

Po poslední pobožnosti v Dolním Žlebu

Slavnosti a svátky

LITURGIE

3. 7. Svátek sv. Tomáše, apoštola
5. 7. **Slavnost sv. Cyrila, mnicha a Metoděje, biskupa, patronů Evropy**
23. 7. Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy

Výroční dny biskupů

1. 7. Mons. Hrdlička kněžské svěcení (1972)
5. 7. Mons. Esterka jmenován tit. biskupem (1999) - 5. výročí
10. 7. Mons. Radkovský převzetí diecéze (1993)
26. 7. Mons. Koukl jmenován biskupem (1989) - 15 výročí

Setkávání

Pozor na prázdninové změny!!!

- ◆ každou 1. neděli od 13:45 - pouť do Dolního Žlebu
- ◆ každou neděli od 9:30 do 11:00 - knihovna / čítárna
- ◆ každé úterý po večerní mši svaté - večerní chvály
- ◆ každé úterý od 18:00 do 19:00 - vzdělávací kroužek
- ◆ ve středu od 17:00 na faře - farní dětský filmový klub
- ◆ každou středu od 18:30 na faře - nácvik zpěvu
- ◆ každou středu od 19:30 v kostele - modlitební večer
- ◆ každý 3. čtvrtek v měsíci od 20:00 - setkání rodin
- ◆ každý čtvrtek po večerní mši svaté - adorace
- ◆ každý 1. pátek na faře v Jílovém od 19:00 - setkání farníků
- ◆ každá 2. a 4. sobota, kostel Bynov - setkání u kytary
- ◆ každého 13. v měsíci v 18:30 - Fatimský večer

Setkávání v Jílovém

- ◆ každý pátek od 20:00 po rodinách - setkávání (modlitba a rozhovory)

Pořad bohoslužeb v kostele sv. Františka

Neděle	08:30	17:30
Pondělí	06:45	
Úterý		17:00
Středa	06:45	
Čtvrtek		17:00
Pátek		17:00
Sobota		17:00 Bynov *)

*) mše sv. 1., 3. a 5. So; bohoslužba slova 2. a 4. So.

Ostatní pořady bohoslužeb

Jílové	Neděle	10:30	Kostel Nejsvětější Trojice
	Středa	17:00	Kostel Nejsvětější Trojice

è Příští číslo vyjde, dá-li Pán, v neděli 01. 08. 2004, o 1. neděli v srpnu ☞

Časopis je možno si vzít za dobrovolný příspěvek (náklady na tisk tohoto čísla: 12 Kč)